

eta ni famatutzen
 aspertzen eztira.»
 Ala abek esan-ta
 apustuan korri,
 abiyatu-zan bada
 azeri zar-ori,
 bañan ¡o kotarua!
 legua bi bañan len,
 oso nekatu zan ta
 eziñ segi zuben;
 eta erreka baten
 onduan etzinta,
 gelditu zan geiago
 korritu eziñ-ta,
 eta erreka nola
 zeukarren ain eran,
 ur zikiña zan baño,
 gogoz zuben eran;
 bañan izerdituba,
 eta ur zikiñak,
 laister izan zituben
 sabeleko miñak;

aiñ oñaze gogorrak
 batetan asi-ta,
 egon-zan bere buruz
 bizirot etsita,
 baño noiz bait zanjan,
 berriz oneratu,
 partiduba utzi ta
 zan prest echeratu;
 panparroikeri danak
 atera zizkaten,
 lotsagarritzat denak
 erabilli zuten.

.
 Onek erakusten du
 panparroi danai
 eta arrunkaz beti
 dabillen danari,
 kastigua zayola
 etortzen berari,
 eta gelditzen dala
 denen parragarri.

ZAKURRA, ZOZOA ETA ASTOA.

Baserritar gizonak
 kanpoko lanian,
 arkitutzen ziraden
 uda-azkenian;
 nola beren echia
 urruti zeukaten,
 bazkari billa zuten
 zakurra bigaltzen;
 onek bere pardela
 abuan arturik,
 etzeraman buruan
 au beste konturik:
 «Nagusiyak maite nau,

(au da bizitzia);
 au eraman eta an
 gero asetzia.»
 Au esanaz, aurrera
 zijoan bidian,
 egunero bezela
 chit pauso onian,
 non ikusitzen duben
 zozo bat eriya,
 bere eguak eziñ
 zabalduan iya,
 erraz arrapatzia
 au pentsatu zuben,

eta pardel zeukana
bertan laja zuben;
segika beriala
abiyatu baizan,
bañan zozoa laister
sasiyan gorde zan;
zakurra sasiyetan,
zan chit azkar sartu,
bañan bere muturra
zuben purrukatu;
bitartean asto bat
an arkitu zanak,
artutikan pardela
eta zeuden danak,

berezi gabetanik
ez char ta ez onak,
izan ziran gustora
bi kolpian janak.

.

Begiyetara digu
onek erakusten,
geyegi nayak beti
zer duben ekartzen;
gure artian ere
au baita gertatzen,
guztiya nai dubenak
guztiya du galtzen.

JOSÉ ARTOLA.

